Lietas arhīva Nr. K73-0129-22/10
ECLI:LV:ZRT:2022:0118.12220001817.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Jelgavā 2022.gada 18.janvārī

Zemgales rajona tiesa,
tiesnese D.Danšina,
piedaloties prokuroram I.Kunigam,
aizstāvei P.Janulei,
iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu, kurā /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzēts noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 132.pantā.

Aprakstošā daļa

Novērtējusi iztiesāšanā pārbaudītos pierādījumus, tiesa

konstatēja

/pers. A/ izteica draudus izdarīt slepkavību.
/pers. A/ 2017.gada 27.novembrī, izmeklēšanā nenoskaidrotā laikā, atrodoties /pers. B/ piederošās mājas pagalmā /adrese/ un ieraugot tur /pers. B/, turpinot iepriekš, 2017.gada 19.septembrī notikušo konfliktu, kad /pers. A//pers. B/ piederošās mājas pagalmā /adrese/ bija draudējis izdarīt slepkavību un nodarīt smagus miesas bojājumus /pers. B/, apzināti bija metis /pers. B/ pa galvu – dzīvībai svarīgu orgānu ar metāla krēslu, skaļā balsī pateica viņam: "es tevi nositīšu", ko /pers. B/ pēc iepriekšējās pieredzes uztvēra kā reālus draudus savai veselībai un dzīvībai, turot atvēzētā rokā augsti paceltu metāla lauzni, ko iespējams pielietot, lai izdarītu slepkavību, ātri gāja virsū /pers. B/, pēc kā /pers. B/ par notikušo ziņoja policijai.
Tādējādi /pers. A/ draudēja izdarīt slepkavību, pastāvot pamatam baidīties, ka šie draudi var tikt izpildīti.
Ar šādām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 132.pantā.

Motīvu daļa

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ savu vainu viņam izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 132.panta neatzina.
Neskatoties uz to, ka apsūdzētais /pers. A/ sevi par vainīgu neatzina viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā pēc Krimināllikuma 132.panta, viņa vaina noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta ar cietušā iesniegumiem un liecībām, liecinieku liecībām.
No 2017.gada 20.septembra cietušā /pers. B/ iesnieguma protokola (1.sējuma 9.lapa) redzams, ka /pers. B/ dzīvo /adrese/. Viņa saimniecībā dažreiz par samaksu piepalīdz /pers. A/. 2017.gada 19.septembrī plkst.18.15 /pers. A/ lūdza viņam atdot 7 *euro*, ko /pers. B/ bija parādā /pers. C/, lai viņi varētu nopirkt alkoholu. Tad /pers. B/ aizgāja pie /pers. C/, lai pārliecinātos par /pers. A/ teikto, bet /pers. C/ teica, ka negrib, ka viņa 7 *euro* tiktu atdoti /pers. A/, ko /pers. B/ pēc tam paziņoja /pers. A/. /pers. A/, teica, ka visu sarunās ar /pers. C/ un /pers. B/ aizgāja uz mājām. Pēc stundas /pers. A/ ilgstoši dauzījās pie /pers. B/ logiem un bļaustījās rupjiem vārdiem. Tad /pers. B/ izgāja laukā un paziņoja /pers. A/, ka viņš šajā dienā neko nav darījis ne /pers. B/, ne /pers. C/ labā, tāpēc nedos viņam ne naudu, ne alu. Pēc teiktā /pers. A/ palika dusmīgs, paņēma blakus esošo tabureti un ar pilnu spēku meta /pers. B/ sejā. Metiena brīdī /pers. B/ paspēja aizvērt durvis sev priekšā. Taburete trāpīja pa pastkasti, kas bija piestiprināta pie durvīm un tā pilnībā salūza. Papildus piebilda, ka pirms tam, kad /pers. A/ /pers. B/ meta ar tabureti, kas bija no metāla, /pers. B/ rokās bija gāzes baloniņš, ko viņš izpūta gaisā, lai /pers. A/ netuvotos. Uzskata, ka /pers. A/, metot ar tabureti, negribēja viņu nogalināt, tikai gribēja /pers. B/ ievainot, lai tiktu pēc alus, kas atradās /pers. B/ aizdurvī. Tā kā /pers. A/ neizdevās ievainot /pers. B/, /pers. A/ draudēja viņu nošaut ar revolveri. /pers. B/ nezina, vai /pers. A/ ir revolveris, bet agrāk /pers. A/ ir stāstījis, ka viņam tāds ir. Pēc izteiktajiem draudiem /pers. A/ aizgāja prom. Sakarā ar minēto /pers. B/ lūdz /pers. A/ saukt pie likumā paredzētās atbildības, jo uztvēra viņa izteiktos draudus nopietni.
No cietušā iesnieguma (1.sējuma 59.-61.lapa) redzams, ka 2017.gada 28.novembrī /pers. B/ informē Valsts policiju par to, ka viņam ir izveidojušās nelāgas attiecības ar kaimiņos dzīvojošo /pers. A/. /pers. B/ norādīja uz 2017.gada 20.septembra iesniegumu un atteikumu uzsākt par to kriminālprocesu, jo /pers. A/ nodoms nebija /pers. B/ nosist. Vērsa uzmanību, ka ne sākotnējā iesniegumā, ne sūdzībā prokuratūrai nenorādīja, ka /pers. A/ gribēja viņu ar tabureti nosist, tieši pretēji, nedomāja, ka tāds bija /pers. A/ nodoms. /pers. A/ nodoms drīzāk bija izspiest no /pers. B/ alkoholu, vienlaicīgi bīstami spēlējoties ar /pers. B/ veselību un dzīvību. Diemžēl 2017.gada 26.novembra vakarā piedzīvoja spēles turpinājumu. Tajā pēcpusdienā un vakarā /pers. B/ pagalmā bija divi puiši, kas bija notiekošā nejauši liecinieki (/pers. D/ un /pers. E/). Puiši remontēja /pers. B/ busiņu. Tad pie /pers. B/ pienāca un sāka piesieties krietni iereibušais /pers. A/. Tā, kā /pers. B/ runāja /pers. A/ ne pa prātam, tad /pers. A/ pārgāja uz lamām. Vēl brīdi vēlāk /pers. A/ ņēma rokās smagu, /pers. B/ piederošu, apmēram pusotra metra garu metāla lauzni, pacēla to sev galvas augstumā un, vicinot uz abām pusēm, solot /pers. B/ nosist, strauji gāja virsū /pers. B/. /pers. B/ pamuka sāņus un no tuva attāluma iepūta /pers. A/ sejā baloniņa gāzi. Ar to uzbrukums beidzās. Brīdi vēlāk /pers. A/ skaloja sev acis un likās sāka nomierināties. Tad, it kā jau mierīgi sarunājoties, /pers. A/ atkal tvēra pēc lauzņa. /pers. A/ jau paņēma rokās lauzni, kad atkal dabūja sejā jaunu gāzes baloniņa devu. Uzbrukumu /pers. A/ nācās pārtraukt, bet pēc atkārtotās gāzes baloniņa devas viņš bija ļoti nikns. Drusku atguvies, /pers. A/ nāca /pers. B/ atkal virsū bez lauzņa. Tad /pers. B/ brīdināja /pers. A/, ka dabūs sejā trešo devu no gāzes baloniņa un /pers. A/ tad apsēdās uz taburetes, no kuras vēlāk nokrita, tad aizgāja prom. /pers. B/ atkārtoti lūdz uzsākt kriminālprocesu.
Tiesas sēdē cietušais liecināja, ka 2017.gada 19.septembrī pie viņa atnāca apsūdzētais un teica, ka /pers. C/ sūtījis, lai atdod apsūdzētajam naudu,

ko viņš bija parādā /pers. C/. Viņš stāvēja durvīs un teica, ka naudu atdos pašam /pers. C/. Apsūdzētais viņu lamāja necenzētiem vārdiem, tad pagrāba metāla tabureti un ar lielu niknumu un spēku meta viņa virzienā. Viņš aizvēra durvis. Taburete trāpīja aizvērtās durvīs un salauza pastkastīti. 2017.gada 27.novembrī apsūdzētais viņam gāja virsū, vicinot abās rokās lauzni. Viņš panira zem laužņa un iepūta apsūdzētajam acīs gāzi. Apsūdzētais izskaloja acis un ņēma otrreiz lauzni un cēla augšā, viņš otrreiz iepūta gāzi acīs. Apsūdzētais gribēja trešo reizi iet viņam virsū, bet viņš teica, ka būs vēl gāze. Viņš apsūdzētajam atteicās dot alu, tāpēc apsūdzētais palika nikns. Apsūdzētais ir ļoti bīstams, kad viņam atsaka dot alkoholu. Apsūdzētais turpina agresīvi uzvesties un draudēt ar cirvi arī citiem cilvēkiem. Uztur pieteikto morālo kaitējuma kompensāciju 400 *euro* apmērā. Viņš izjuta bailes, ka viņu var ar lauzni nogalināt.

Tiesas sēdē liecinieks /pers. D/ apstiprināja savas pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības (1.sējuma 101.lapa) par to, ka 2017.gada 27.novembrī ap plkst.17.30 kopā ar draugu /pers. E/ atradās /adrese/, kur palīdzēja /pers. B/ salabot automašīnu. Vienā brīdī nez no kurienes atnāca viens vīrietis vārdā /pers. A/ ar iesauku "/iesauka/". Saprata, ka vīrietis ir pazīstams /pers. B/, jo manāmā alkohola reibumā vīrietis prasīja /pers. B/ alkoholu. Pēc sarunas saprata, ka /pers. B/ vīrietim par darbu ir parādā pus pudeli alu. /pers. B/ sākumā nevēlējās vīrietim dot šo alu, bet /pers. A/ kļuva agresīvs, uzbudināts un tad /pers. B/ piekāpās un iedeva /pers. A/ pudeli alus. Īsti nesaprata kāpēc, bet /pers. A/ tāpat projām negāja un atkal palika agresīvs. Tad vienā brīdī /pers. A/ paķēra metāla stieni - "lomiku" un metās virsū /pers. B/ un grasījās viņam sist, bet /pers. B/ pēdējā brīdī izvilka no kabatas gāzes baloniņu, iepūta to sejā /pers. A/ un /pers. A/ atkāpās. Tad kādu brīdi /pers. A/ nomierinājās, bet vēlāk atkal kļuva agresīvs un atkārtoti centās uzbrukt, iesist /pers. B/ ar metāla stieni. Tad /pers. B/ atkārtoti iepūta /pers. A/ sejā ar gāzes baloniņu un /pers. A/ atkāpās. Tad iedevuši /pers. A/ slapju t-kreklu, lai viņš var izskalot acis, jo /pers. A/ sūdzējās, ka neko neredz. Tad /pers. A/ devās prom. Uzskata, ka, ja /pers. B/ nebūtu iepūtis /pers. A/ sejā ar gāzes baloniņu, /pers. A/ ar metāla stieni būtu iesitis /pers. B/.

Tiesas sēdē liecinieks /pers. C/ liecināja, ka apsūdzētais un cietušais savā starpā bieži lamājas. Kad apsūdzētais ir iedzēris, viņš ir agresīvs. Cietušais ir saucis policiju.

Iepriekš minētie pierādījumi ir savstarpēji saistīti, pēctecīgi un tiesai nav pamata tos apšaubīt. Tiesai nav pamata apšaubīt cietušā un liecinieku liecības, jo tās apstiprinās ar pārējiem iztiesāšanā pārbaudītajiem objektīvajiem pierādījumiem.

Prokurors tiesas debatēs celto apsūdzību pamatoja arī ar liecinieka /pers. E/ pirmstiesas kriminālprocesā sniegto liecību, bet tiesa nevērtē šo liecinieka liecību, ņemot vērā to, ka liecinieks /pers. E/ netika aicināts tiesas sēdē sniegt liecību un Lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai liecinieka /pers. E/ liecība nav norādīta kā pierādījums.

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ liecināja, ka tad, kad pie cietušā strādā, tad daudz dzer alkoholu un sāk lamāties. Viņš neatceras, ka būtu draudējis cietušo noslepkavot. Metāla priekšmetu turēja rokās tikai, kad strādāja. Cietušais viņam pūta gāzi acīs no baloniņa tad, kad viņi lamājās. Morālo kaitējuma kompensāciju neatzīst. Viņam nav ne pastāvīga darba, ne pastāvīgas dzīvesvietas. Viņš dzīvo dārza būdā un strādā pie cietušā par alkoholu un sviestmaizēm.

Tiesa apsūdzētā /pers. A/ sniegtās liecības daļā par to, ka viņš neatceras, ka būtu draudējis cietušo noslepkavot, vērtē kā nepatiesas, sniegtas nolūkā izvairīties no krimināltabildības un soda, jo tanī pašā laikā apsūdzētais atceras, ka cietušais viņam pūta acīs gāzi no baloniņa.

Saskaņā ar Krimināllikuma 1.pantu pie krimināltabildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes.

Noziedzīga nodarījuma sastāvs ir Krimināllikumā paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums, kas ir nepieciešams un pietiekams, lai personas kādu darbību vai bezdarbību varētu atzīt par noteikta veida noziedzīgu nodarījumu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 124.pantu kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, kā arī citi Krimināllikumā un Kriminālprocesa likumā paredzētie apstākļi, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā.

Noziedzīgā nodarījuma kvalifikācija ir pilnīgas atbilstības konstatēšana starp nodarījuma faktiskajām pazīmēm un Krimināllikuma normā paredzētā konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm *(U.Krastiņš. Noziedzīgs nodarījums.-Rīga: Tiesu namu aģentūra. 2000., 26.lpp).* Tikai tajā gadījumā, kad noziedzīga nodarījuma faktiskās pazīmes sakrīt ar konkrētā Krimināllikumā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmēm, ir pamats atzīt, ka izdarīts noziedzīgs nodarījums un to pareizi kvalificēt. Ja kaut vai pēc vienas pazīmes šādu sakritību nav iespējams konstatēt, jāatzīst, ka personas darbībā vai bezdarbībā nav konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva *(Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2012.gada 17.decembra lēmumu lietā Nr. SKK-174/2012)*.

Konkrētā noziedzīgā nodarījuma objekts ir cilvēka dzīvības saglabāšanas intereses, jo draudi noslepkavot ir atzīstami par bīstamiem dzīvībai, tā kā rada reālas briesmas tāda kaitējuma nodarīšanai.

No objektīvās puses Krimināllikuma 132.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva izpratnē vainīgā rīcība vērtējama kā psihiska iedarbība uz cietušo, viņa iebiedēšana, paužot apņemšanos noslepkavot vai nodarīt smagu miesas bojājumu.

Ar draudiem jāsaprot tāda vainīgā rīcība, kas pauž reālu apņemšanos noslepkavot citu personu. Draudi ir viens no psihiskās vardarbības veidiem, un to mērķis ir cietušā iebiedēšana.

Obligāta konkrētā panta sastāva pazīme ir draudu realitāte – cietušajam jābūt pamatam baidīties, ka šie draudi var tikt izpildīti.

Krimināllikuma 132.pantā paredzētā kriminālpārkāpuma sastāvs ir formāls, un nodarījums ir pabeigts ar draudu izpaušanas brīdi.

Izvērtējot apsūdzību pēc Krimināllikuma 132.panta, jautājumu par to, vai draudi ir bijuši reāli, katrā konkrētā gadījumā izlemj tiesa, ņemot vērā gan faktiskos lietas apstākļus, gan arī cietušā psihisko attieksmi pret izteiktajiem draudiem *(Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2013.gada 20.jūnija lēmums lietā Nr.SKK-288/2013).*

No subjektīvās puses krimināpārkāpumu var izdarīt tikai ar tiešu nodomu. Vainīgais apzinās savas rīcības kaitīgumu, proti, ka izsaka cietušajam draudus viņu noslepkavot vai nodarīt smagus miesas bojājumus, un vēlas tādā veidā viņu iebiedēt, vēlas, lai draudi tiktu uztverti kā reāli. Nodarījuma kvalifikāciju neietekmē tas apstāklis, vai vainīgais bija nodomājis draudus izpildīt vai nē (*U.Krastiņš, V.Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Otrā daļa (IX-XVII nodaļa) .Otrais papildinātais izdevums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2018, 337.lp).*

Nodarījuma subjekts – fiziska un pieskaitāma persona, kas sasniegusi četrpadsmit gadu vecumu.

Tiesa uzskata, ka apsūdzētā /pers. A/ darbībās ir visas Krimināllikuma 132.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva – subjektīvās un objektīvās puses pazīmes. Neskatoties uz to, ka apsūdzētais sevi par vainīgu neatzīst, ka būtu ar metāla priekšmetu draudējis cietušajam, viņa darbības ir pierādītas ne tikai ar cietušā liecībām, bet arī ar liecinieka /pers. D/ liecībām par to, ka /pers. A/ centās uzbrukt, iesist /pers. B/ ar metāla stieni.

Izvērtējusi faktiskos lietas apstākļus un cietušā psihisko attieksmi pret izteiktajiem draudiem, tiesa atzīst, ka apsūdzētā izteiktie draudi cietušajam bija reāli. Cietušajam bija pamats baidīties, ka izteiktie draudi var tikt izpildīti, ņemot vērā 2017.gada 19.septembra notikumus, kā arī apsūdzētā personu raksturojošās ziņas par to, ka apsūdzētais ir ļoti bīstams, ja kāds atsakās dot alkoholu, apsūdzētais ir agresīvs, uzbrūk arī citiem cilvēkiem un draud ar cirvi. To, ka apsūdzētais ir agresīvs, apstiprināja arī liecinieks /pers. C/.

Noklausījusies cietušā, liecinieku un apsūdzētā liecības, pārbaudījusi lietas materiālus to kopumā un savstarpējā saistībā, tiesa atzīst par pilnībā pierādītu apsūdzētā /pers. A/ vainu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā pēc Krimināllikuma 132.panta un viņa nodarījums kvalificēts pareizi.

Nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, apsūdzētā personību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.pantu apsūdzētais /pers. A/ izdarīja kriminālpārkāpumu.

Apsūdzētais/pers. A/ juridiski nesodīts, nestrādā.

Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu apsūdzētā atbildību mīkstinoši apstākļi nav konstatēti.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.pantu apsūdzētā atbildību pastiprinoši apstākļi nav konstatēti.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa uzskata, ka, lai apsūdzētais /pers. A/ pildītu likumus un turpmāk atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, un soda mērķa sasniegšanai, viņa labošanai nosakāms sods - sabiedriskais darbs - jo cits soda veids nesasniegs soda mērķi.

Pirmstiesas kriminālprocesa laikā apsūdzētajam /pers. A/ piemērotais drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā, ir atceļams, jo tā turpmāka piemērošana nav lietderīga.

Kriminālprocesā cietušais /pers. B/ pieteica morālā kaitējuma kompensāciju 800 *euro*, bet vēlāk to samazināja uz 400 *euro*. Apsūdzētais morālo kaitējuma kompensāciju neatzina.

Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmajā daļā noteikts, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu.

Juridiskajā literatūrā pausta atziņa, ka morālā kaitējuma kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta atlīdzība, kura apsūdzētajam jāmaksā cietušajam, lai izlīdzinātu negatīvo ietekmi uz cietušā psihi un likvidētu ar likumpārkāpumu radītās ciešanas. Nosakot atlīdzību par morālo kaitējumu saskaņā ar taisnīguma principu, ir jāizvērtē ne tikai cietušā intereses, bet arī šo interešu samērīgums, jo taisnīgums tiks sasniegts tikai tad, kad tiks panākts līdzsvars. Kompensācija par nodarīto morālo kaitējumu nevar tikt uzskatīta par sodu vainīgajam, jo saskaņā ar taisnīguma un saprātīguma principiem kompensācija nodrošina cietušajam apmierinājumu, kas mazina izraisītās sāpes un ciešanas *(R.Matjušina. Kritēriji morālā kaitējuma atlīdzības apmēra noteikšanai. Jurista vārds, Nr.26 (589) 2009.gada 30.jūnijs).*

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts jau agrāk ir norādījis, ka kriminālprocesā likumdevējs ir noteicis tiesai tiesības lemt par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru pēc sava ieskata, jo jautājuma komplicētības un individualitātes dēļ likumā nav iespējams uzskaitīt visus gadījumus, kad kompensācija ir piešķirama, un noteikt tās apmēru katrā konkrētā gadījumā. Vienlaikus likumdevējs norādījis vairākus kritērijus kompensācijas apmēra noteikšanai un kaitējuma kompensācija uzskatāma par atbilstīgu nodarījumam tikai tad, ja šie kritēriji ir izvērtēti. Kompensācijas apmēra noteikšanas kritēriji ir norādīti Kriminālprocesa likuma 352.panta pirmajā daļā, kas noteic, ka tiesa kompensācijas apmēru nosaka, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā: 1) radīto mantisko zaudējumu apmēru; 2) noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu; 3) nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu; 4) morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu; 5) psihiskas traumas. Vienlaikus Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts ir arī atzinis, ka, lemjot par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, ir jāievēro samērīguma princips – jo nopietnāks kaitējums, jo ievērojamākam jābūt atlīdzinājumam. Jebkurā gadījumā atlīdzības apmēram ir jābūt adekvātam, tas nav domāts, lai persona uz tā rēķina nodrošinātu savu materiālo labklājību.

Ņemot vērā minēto, taisnīguma un samērīguma principus, noziedzīgā nodarījuma smagumu un psihiskās ciešanas, tiesas ieskatā, no apsūdzētā /pers. A/ ir piedzenama morālā kaitējuma kompensācija 200 *euro*. Pārējā daļā morālā kaitējuma kompensācija nav nosakāma.

Kriminālprocesā piedalījās /pers. A/ aizstāvji P.Pilāts, P.Janule, kuriem saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 84.pantu izmaksājama atlīdzība no valsts līdzekļiem. Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 83.panta pirmās daļas 5.punktu, 85.panta pirmās daļas 2.punktu /pers. A/ ir atbrīvojams no samaksas par aizstāvju juridisko palīdzību.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511., 520.pantu, tiesa

nosprieda

/pers. A/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 132.pantā un sodīt viņu par šo noziedzīgo nodarījumu ar sabiedrisko darbu uz 120 stundām.

Atcelt /pers. A/ piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanos noteiktā vietā.

Piedzīt no /pers. A/ par labu cietušajam /pers. B/ 200 *euro* morālā kaitējuma kompensāciju, nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, uzliekot pienākumu iesniegt tiesai dokumentus par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu.

Pārējā daļā morālā kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 83.panta pirmās daļas 5.punktu, 85.panta pirmās daļas 2.punktu /pers. A/ atbrīvot no procesuālo izdevumu piedziņas.

Pieteikties desmit darba dienu laikā pēc sprieduma spēkā stāšanās dienas Valsts probācijas dienesta /struktūrvienība/.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijai, sūdzību vai protestu iesniedzot Zemgales rajona tiesā.

Tiesnese D.Danšina